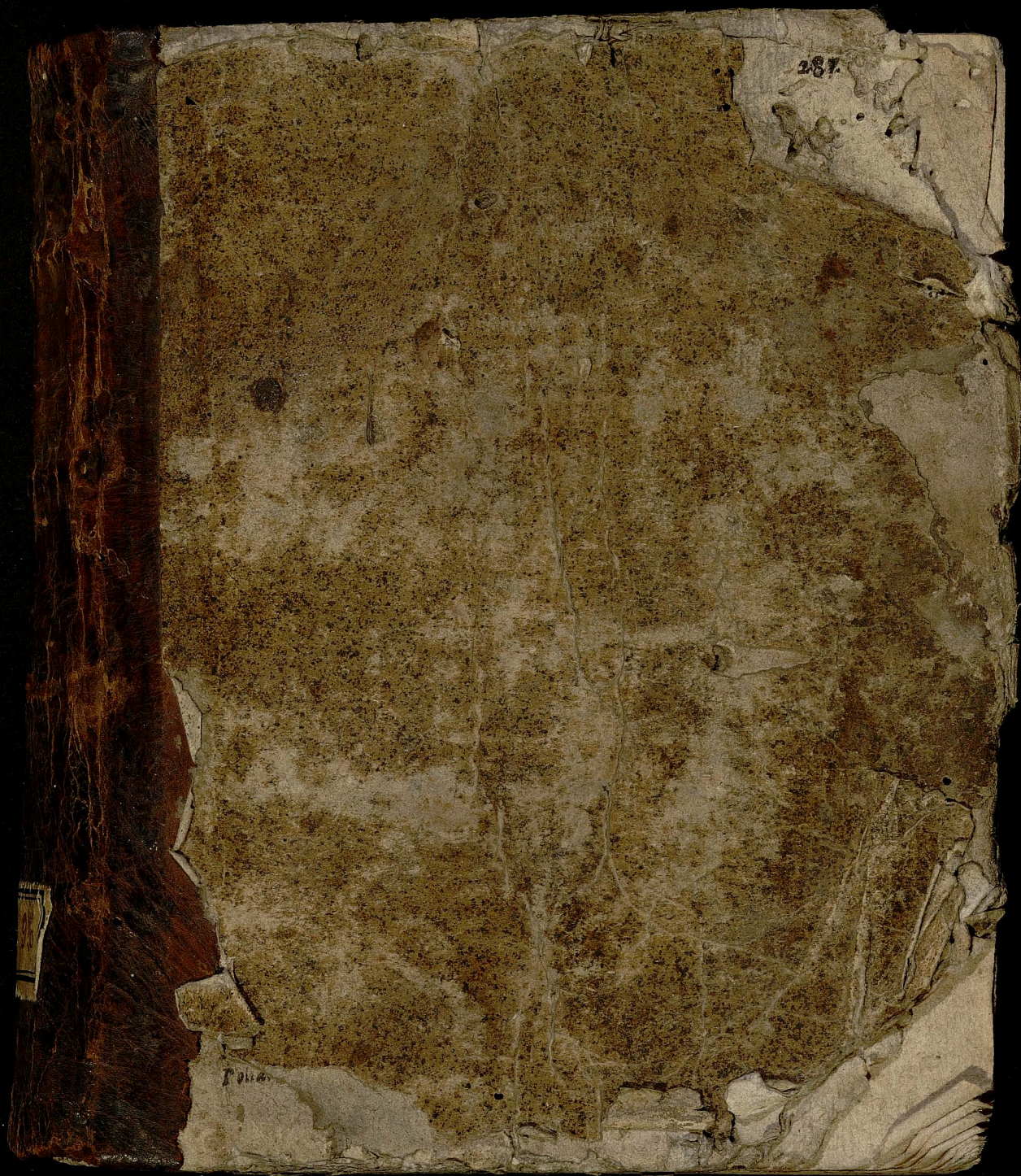

250

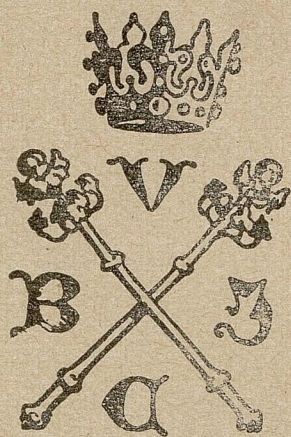
L. 25

Ob

y
Lato

7. 7.

Ex Libris
M. B. L.
- 36
iani.

587238-587257

Mag. St. Dr.

IN NOMINE DOMINI *Amen.*

ORATIO

in laudem

D. MAGDALENÆ
De PAZZIS

Recurrente sacro suo Nomini die
In Aedibus Celeberrimi Conventus Cracovien-
sis, Perantiquæ Obsevantiæ PATRUM
CARMELITARUM

Coram Amplissima Dignissimorum Hospitum frequentia

MAGNIFICI ac GENEROSI DOMINI
VENCESLAI MICHAELIS

Korwin

SKORUPKA,

Tribunidæ Cracoviensis, Eloquentiæ Auditoris.

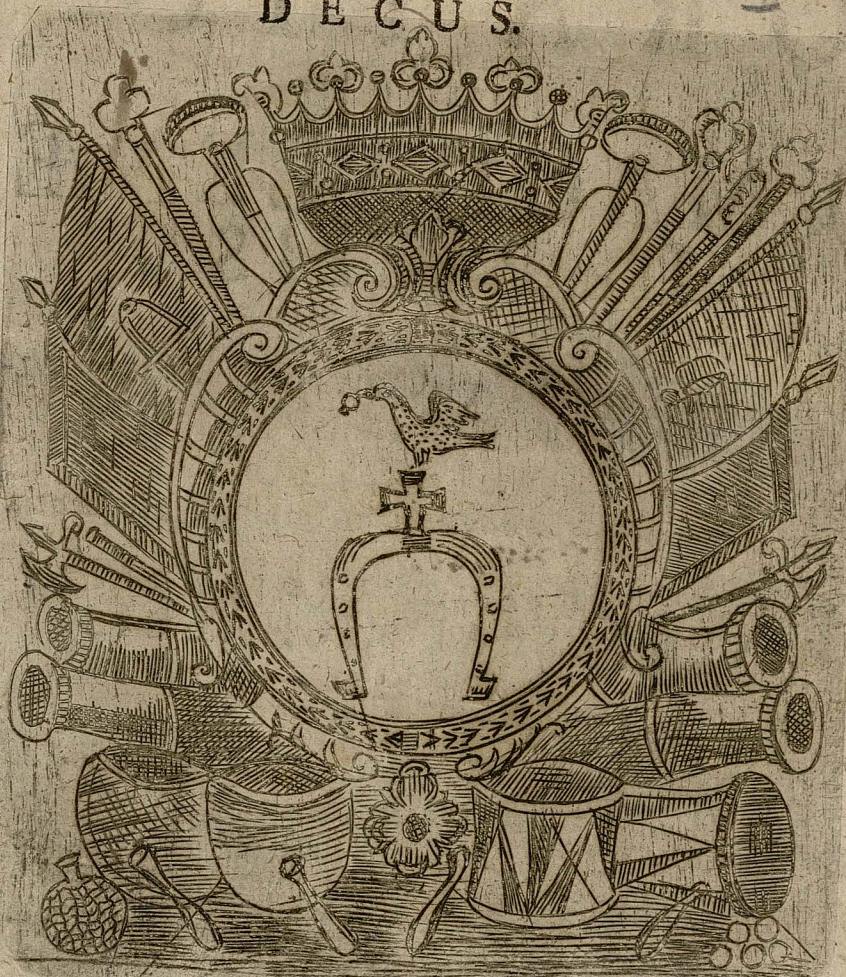
Sub Assistentia

M. STANISLAI KRUSZYŃSKI, in Universitate
Cracoviensi Artium Liberalium & Philosophiæ Docto-
ris, Matheſeos Professoris, Scholarum Caſimirienſium
Senioris.

DICTA.

Annò salutis 1773. Die 30. Maji.

587255
 In AVITUM
 ILLUSTRIS NOMINIS
 DECUS.

Stemma refert Corvum, Volucris nitet
 Annulus Ore
 Patria fert pretium Stemmate nostra luum.
 Ut pennis Volucris campō se librat in altū.
 Sic surgunt Vestri Nomina magna Viri.
 Quos meritis fortuna suis ad Culmen Ho-
 Eyebit, signum Nobile Stemma gerit. (norū

Quod Vos implētis famā, si est Annulus Orbis.
 Quilibet ex Vestro Nomine Gemma Vir
 est.
 O! quantum fidei pignus decus Annulus istel
 Distinguit gemmis cæsa trophæa suis.
 Annulus hic Patriæ spondet firmare salutē.
 Integra Vestra fides, Concinit augur Avis.

EPISTOLA NUNCUPATORIA

ad

ILLUSTREM

ac

MAGNIFICUM DOMINUM

D. MATHIAM

CASIMIRUM

KORWIN

SKORUPKA

SUPREMI GUBERNII LEOPOLIENSIS

JUDICEM,

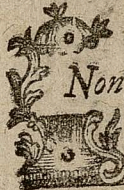
POCILLATOREM DROHICINENSEM,

PATRUUM, PROTECTOREM

ac

MECÆNATEM AMPLISSIMUM.

ILLUSTRIS ac MAGNIFICE DOMINE.

 Non diu excogitanda mihi fuit ratio, quamobrem Orationem publice à me dictam Illustri Tuo Nomini consecrarem. Scriptorum enim penè omnium est, in suorum Operum primordiis, ea Summi Viris, vel Maximis Principibus commendare. Quod libentiùs faciendum vel ideo existimant; sive ut eorum benevolentiam sibi metipsis conneillent, sive ut ob invidorum morsibus sua eximant scripta, sive ut obsequii ac venerationis publicis argumenta præbeant. Quamobrem gaudeo oblatam mihi esse causam hanc testificandi grati animi erga Te mei. Quinimo majori longè lætitiâ perfruor; quod studiorum meorum uberrimum fructum (quem suaviter in Eloquentiæ amplissimo campo decerpfi) Tibi præsentari facio. Ecce igitur Illustris Domine Oratio hæc ad pedes Tuos provoluta in humillimi obsequii signum, Dignitati Tuae tota se devovet. Verborum siquidem venustate non adeò expolitam, nec auctoritate sententiarum præditam se agnoscit: Verùm si in Manus Tuas eam venire patiaris, rerum agendarum Tua prudentia, ac sapientia illius tenuitatem supplebit. Tantam enim habes cum gravissimi Iudicii Tui auctoritatè, conjunctam naturæ singularem humanitatem ac clementiam; ut nihil tam exiguum, tam humile sit, quod Tibi oblatum mirâ quadam benevolentia non excipias, & amantissimè complèctaris. Quo me beneficiò ita cohonestatum esse intelligo; ut ejus magnitudinem, non modò referendâ, sed ne cogitandâ quidem gratiâ consequi posse videar. Quod si enim à Magnis Principibus mûnera non ex rei pretio, sed ex animi affectu pensantur, à nemine mediùs fidius Tibi gratus hoc munusculum obvenire potest, quàm ab illo, qui fervida & ingentia Voia ad DEUM dirigit, ut anni Tui in Nomini amplitudinem, in totius Patriæ bonum, inq; Domûs splendorem sint longinquî, ac feliciter progrediantur.

ILLUSTRIS DOMINI
MECÆNATIS AMPLISSIMI,

Devotissimus Client
ac Obsequentissimus Servus

VENCESLAUS MICHAEL Korwin SKORUPKA.

ORATIO

ET si gravissimo dicendi muneri mihi in-
juncto, parem animi magnitudinem afferre
non possim, attamen quæ de te verba fa-
cturus sum, dum animò reputo; ipsa me
argumenti majestas invitât, loci hujus Augustissimi
celebritas commovet. Vestra deniq; Amplissimi Ho-
spites summa authoritas ad dicendum vehementius
urget. Quid enim ad nominis celebritatem præclari-
us à Deo Immortali præcari ardentius possum; quàm ut
Ornatissimũ confessũ Vestrũ circumspiciã, atq; in con-
ventu doctissimorum hominum Oratorem agam, simq;
tam illustri Optimorum Adolescentium Coronâ sti-
patus, qui me unum suspicientes intentis animis;
quidnam pro laudibus MAGDALENÆ de Pazzis di-
cturus sim taciti secum ipsi pensitant, atq; componunt.
Quod dicendi argumentum ut paulò altius repetun-
dum aggrediar, Vestraq; omnium expectationi satis-
faciam

faciam, peragrate vestris animis honestæ voluptatis
causâ Viridarium quoddam innumeris situm arbori-
bûs, multò amænissimis redimitum floribûs, ultro
citroq; ad eandem præfixam metam ducentibûs a-
dornatum plateis percurrite. Quod sanè pro Uestra
incredibili Sapientia vitæ nostræ genus suspicamini,
in cuius brevissimo stadio multas variasque Sapien-
tissimi Numinis Præpotens Dextera præsignavit vitæ
semitas, per quas ad eundem Cælestis Patriæ ter-
minum enitendum nobis sit. Quid verò in MA-
GDALENA laudabilius spectandum occurrit, quàm
prudentiam, Regnorum moderatricem ac dominam
in eligenda vitæ ratione adhibere? adhibuit. Quid
insignius, quàm laqueos fraudulentos dæmonis in
via religiosæ vitæ infringere? infregit, Quid immortalis
commendatione dignius, quàm ad amplificandam
Æterni Siderum Conditoris gloriam, Sacrarum Deo
Virginum Asceteria adire, in iisdem carissimam per-
petuæ castitatis immolare victimam? huic Virgines
optimas & probatissimasq; ; præficere? inivit,
immolavit, præfecit. Quid multa? tantis enituit
ornamentis veræ probitatis & sanctimonie, ut hostes
Eam diligerent, colerent amici, æquales veneraren-
tur, Summus adeò Cælorum terrarumq; Dominus ad
supremum efficeret religiosæ vitæ apicem eluctari.
Præclaram sanè, neq; solum dignitate universarum
Virginum, sed omnium etiam Oratorum facundâ
majorem MAGDALENAM! Quam enim vivendi ra-
tionem invictò penè animò nacta fuerit? neminem
Vestrum dubitare arbitror: at quo consilio, quo du-
ce atq; auspice inter Claustrî abditos secessus Re-
ligi-

ligiosissima vixerit? hic Rhodus, hic saltus. Domus:
ne egestas, rerumq; inopia, aut immatura illa effere-
vescens ætas ad conquirenda in Religione stipen-
dia MAGDALENAM coegit? non. Blanditiæ
Parentum suavissimæ, aut immanes terrores ad abdi-
candam sæculi hujus pompam, & Christi Vexillum
sequendum tenellam Virginem impulerunt? minime
gentium. Quid ergo ad illud Religiosum Institutum
tanquàm perpetuæ suæ felicitatis asylum petendum
Virginem alexerit; Vos non modò conjecturam ca-
pere, verum etiam clarissimè perspicere potestis, si
quantà prudentiâ & constantâ hac in causa gravissi-
ma MAGDALENA usa fuerit? Sapientissimò Vestrò
judiciò penitiùs dispiciatis. Agedum *prudentiâ quan-
tâ in statu vitæ Religiosæ eligendo eminuerit?* id pri-
mum. *Constantia quantâ in eodem tranquille beatèq;
retinendo, claruerit?* id alterum Orationis punctum
constituet. Quorum alterum sat superq; nos cer-
tiores faciet; quo pacto peculiarem illam vitæ for-
tem tenerrima Virgo cognoverit? quam ipsi Sponsus
Immortalis eligendam consuluit. Alterum, quibûs
clarissimîs rectègestis beatiorum hunc vitæ statum
auxerit, feliciterq; consummaverit. Ab hoc porro
duplici veluti quodam Sancto integroq; fonte, om-
nia, quæ in Illius universa vita, præstantissima
admirabimur, probitatis officia manarunt: in quibus
recensendis recreat me atq; reficit omnibus planè,
sed mihi potissimum cognita atq; perspecta incre-
dibilis benevolentia Vestra AA. quâ ad me audi-
endum libenter convenistis, quamq; mihi tribuen-
dam vehementius rogo, A2 Atq;

Atq; illud imprimis mirum, omnibusq; lau-
dibûs celebrandum videtur; puod Divini Numinis
optimè in genus hominum affecta Voluntas, tantam
Conditio[n]um, officiorum, ordinumq; varietatem sapi-
entissimè invenerit, eamq; æterni sui de hominum
salute consilii signaculô confirmarit. Quid enim si-
gillatim recenseam vitam Ecclesiasticam, milita-
rem, aulicam, liberam, servilem, quas non tam ad
hujus aspectabilis Mundi pulchritudinem atq; or-
natum Divina Providentia constituit, quam ut
hominum salutis modis innumeris consuleret, no-
bisq; clarissimè spectandum proponeret, nullam es-
se ex iis vitæ rationem, quæ haud tutum transitum,
Regiamque viam ad Cælestem Patriam pandat. Licet
namq; omnes homines naturâ adeo comparatos atq;
institutos esse minime ignorem, ut mutuam in-
ter se societatem & consuetudinem, quoddam quasi
animorum vinculum maximè diligant; utinam ta-
men in omni vitæ ratione ineunda, eâ quisq; pru-
dentiâ uteretur: ut non temerè ac promiscuè o-
mnem, sed pietatis commendatione insignem sibi
adjungendam duceret. Quum namq; rebûs præclare
gestis homines faciem cæteris ad virtutem præfe-
runt, à virtute ad sanctitatem traducunt: per hanc
ad propositam bonis omnibus Patriam viam aperi-
unt; tum illa perditorum hominum societas ad
detestandam imprimis morum suorum similitudi-
nem, ab hac ad effrænem vivendi licentiam, à vitæ
licentia, ad peccandi sceleraq; sceleribus cumulandi
temeritatem, à temeritate ista ad ipsam deniq; salu-
tis æternæ perniciem incautô suo exemplô impellit
Quam

X Quamobrem religiosò te jugò mancipasti? ad militarem vitam te impavidò animò contulisti? forensibus negotiis operam navasti, bona, fortunam, vitamq; universam dubiæ forti, milleq; periculis exposuisti? at quis tibi hac in causa maximi momenti Dux authorque extiterit? tui te nimirum Parentes impulerant, tua effrenata ætas commovit, præpostera voluntas ultro coegit. Miserum te! qui offusis in animo Cælestis Luminis tenebrîs, pro tuo arbitrio, proq; Parentum libidine omnes vitæ partes suque deque pervertis. O felicem beatamq; **MAGDALENAM!** Quæ quantò studiò adnixa sis circa vitæ rationem eligendam? illud meminisse suffecerit: quòd ante omnia Deum Ipsum consulueris, quid faciendum tecum Ille statuatur, adhibueris tandem Viros probatæ virtutis ac sapientiæ, penitiora demum in Te ipsa Divinæ quasi Voluntatis semina exquisiveris. Quare evisceratis vocibûs cum Regio Psalte vias à Domino demonstrandas & semitas indicandas etiam atq; etiam roges, perque Numina Sacra obtesteris. Ecce Domine! quantum in me fitum est, propero venire ad Te, at dubia ancepsque hæreo. qua potissimum via insistam. Video in quovis vivendi instituto, quia recta virtutis salutisque semita deflectunt: nulla est tam vitæ ratio sancta, quâ quis abuti ad perniciem suam non possit, nisi Tu illam proprio Voluntatis Tuae Sigillò consignaveris. Simulatque Divini Tui Luminis splendor illuxerit, & quâ sit pergendum viâ patefecerit, illico me ad Te sequendum conferam. Non me vel cupiditatum illecebræ, vel blanditiæ Parentum, vel
libe-

liberioris vitæ amor deterrebunt, quominus me
Divinæ Tuæ Voluntatis arbitriô moderaudam per-
mittam & quovis pacto optimè actum iri mecum
existmem. Sententiam sanè auro cedroque dignam!
Oraculum vere Divinum! At liceat mihi Te inter
pellare **MAGDALENA!** quid quæso, hæc verba tua
spectant? quis illotum sensus? quam doctrinam
brevis hæc tua quidem, sed plena sapientiæ conti-
net Oratio? annon pravam quamcunque societa-
tem summô fugiendam studiô asseris? & quid
verius; annon periculosam imprimis esse doces
omnem cum improbis consvetudinem? & quis à
Te dissentire aufit? an non depravati seculi homi-
num declinanda, aut melius loquar detestanda,
commercia persvadere omnibus contendis? hoc cer-
tè indubitatum mihi videtur: dignare tamen ob-
secro hanc Cælestis doctrinæ lucem nobis omni-
bus impertire. Audio perorantem hanc veritatis
Magistram, suæque verba pluribûs exponentem: di-
cit enim; Si innocentia vestra ulla Vos cura sol-
licitat, si morum probitas, aut virtutis pulchritudo
delectat, si æternæ deniq; salutis habendam esse
rationem ducitis, secernite vos ab impiis, illorum
confortia, familiaritatem, consvetudinem, exhorre-
scite. Hanc tanquam pestem perniciosissimam sco-
pulum innocentia, ac sāluti maximè periculosam fu-
gite. Quis verò Religiosum statum suis in Sanctissi-
mis servandis tuendisive institutis tenacissimum,
non effingat animô Civitatem manibûs firmissimis
& portis Ahencis undiq; clausam, vallis septam
& aggeribûs, multiplici propugnaculorum præsidio
muni

munitam? cujus intra muros qui se continent, nul-
las hostium incurfiones, nullos impugnantium im-
petus, nullas infidias, nulla pericula pertimescunt.
Ibi MAGDALENAM optimis moribus ceterarum
Virginum, ad eandem morum modestiam institutam
esse excipite, ab hac ad verecundiam, à verecundia:
quæ custos est pudoris, ad vitæ illibatæ studium, in-
de ad sollicitam scelerum fugam, à fuga scelerum
ad virtutis enjusq; amplexionem, atq; in ipsa san-
ctitatis adita tractam miremini. Proponitis Vobis
Virginem tenerrimam, Superi! quàm accensus fla-
grabat hujus in pectore amor Religiosæ vitæ?
quàm sollicitè tempus omne illi consecravit? nihil
erat, quod abstrahere illius unquam à Religione men-
tem, nihil quod extingvere fervorem, nihil quod
vel ad modicam, studia si excipitis, pertrahere
voluptatem poterat. Sprevit enim magnò animò o-
mnes opes, nullum unquam rerum terrenarum amo-
ri locum reliquit, nulla Eam honoris, aut gloriæ
accendit cupiditas, infensissimò deniq; illa omnia,
quæ mundus ambitiosus jactat, est odiò persecuta.
Novit quippe perbellè, quale decus sit Christi sub
vexillo militare, novit, quàm insignem pariat vita
Religiosa gloriam, novit eam medium esse præstans,
quò famæ quis possit immortalitatem consequi. Pe-
reunt nimirum opes, fugiunt divitiæ, abît fumo si-
millimus honor omnis & dignitas, sola vivit po-
sterorum animis inscripta memoria rerum religiosi-
simè gestarum, hæc constans est, hæc immortalis.

Verùm haud mireris Virgo tenella, animumque
minimè despondeas, si crebrius efflagitato Divino;

Lumi.

Lumine ad perspicendum vitæ statum mens defixa
altiùs hæreat, nec cui potissimùm adjungat se
instituto vivendi, protinus intelligit. Qua in con-
siliu capiundi ratione longè ab eorum more abesse
Te velim, qui Parentum suorum cæcæ voluntati
obsequi student; quorum pleriq; quoties de pro-
movendis ad aliquem statum liberis cogitant, non
tam providere solent, quid ipforum salutis maxi-
mè conducatur, quàm ut eas agant in vita partes,
unde plurimum sibi liberisque suis gloriæ ac emo-
lumentis accrescat, Sed consule Viros illos, quid
agere Te hac in causa gravissima oporteat, quos
Sponsus Immortalis tuæ Conscientiæ Moderatores
constituit. Illi, illi sunt, quorum duci arbitrio, re-
gi voluntate, sapientiâ instrui Te expediet: in e-
orum candido sinu depositum est tuæ destinationis
mysterium, hanc illis Altissimus divinitus oblatam
esse voluit provinciam; ut securum Tibi trami-
tem aperiant & se laboriosissimæ cujusque ac diffi-
cilis vitæ duces adjungant. Quod faciendum ultro
libenterque putavit *MAGDALENA de Pazzis*; cum
intimos animi sui recessus ingenuo candore illis
recluserit, immixtos identidem Divini Luminis radi-
os & arcanos Cælestis gratiæ motus fideliter ex-
pandit, deniq; sic animò præparatò ad illos acces-
sit; ut eorum responsa tanquam è Cortina & Tri-
pode à supremo oracula, & indubitata Divinæ Vo-
luntatis indicia suavissimè delibârit, omniumque a-
nimi affectionum medicinam propinârit. Quare
meritò Virgo consule primò istam arcanam pro-
pensionem Voluntatis tuæ, quam Tibi natura ipsa
radi-

radicitus insculpsit. Hæc enim recenti è partu ita
fuit altis radicibus in pressa, ut infantia, pueritia,
atq; adolescentiæ gradus decurrenti firmissimè ad-
hæserit, quæque nullo motu cupiditatis, aut spe
utilitatis, vel libidinis labe corrupta, sed puro pi-
câ; affectu ad Divinam laudem æternamq; salutem
referatur. Corporis tandem, animiq; facultates pe-
nitus excutiendas statue, num illi, de quo agitur
vitæ statui convenient? Polles non mediocri cor-
poris valetudine? vigiliæ, inedia patiens extas?
Religiosæ te itaq; vitæ prudenter destinas, ubi
pleno ore hæc Tibi devoranda svaviter occurrent

Quanta enim fuit tua vita (fuit autem tener-
rima) tota in Cruce fuit, nec prius in Cruce de-
sisti esse, quam vivere. Hanc Infans ita vidisti;
ut quantum id ætutulæ patiebatur, dilexeris. Ita
dilexisti, ut, quod erat portento simillimum, unice
concupieris, ita denique concupivisti; ut instar A-
postoli ad illius conspectum svavissimè suspiran-
tis, exiliens a Cunis, illico, ad Crucem evolave-
ris. Non enim suffragia maturioris expectasti æta-
tis, ut Christo confixa naturæ cupiditates confige-
res, sed statim tibi, moriens vitam Martyrio simi-
lem instituisti: ad Carnem enim tuam quamvis pu-
rissimam atque Virgineam perdomandam, durissimo
stramine pro molli culcitra contenta, noctes vel
ducebas orando insomnes, vel studio & quiete
brevissima transigebas, imo ut humanas frangeres
appetitiones, viresque enervares, singulis fere no-
ctibus ad sanguinem usque te flagellabas. Rerum

B.

cadu;

caducarum despicientiam, Cælestium perpetuum a-
morem animò foves; seculum hoc avaritiam nu-
trit, Divina quæque penitus contemnit. hoc fuge,
si sequeris, de Te actum est, Servare Te vitæ
florentis illibatam castitatem candidè fateris? vita
hæc soluta, mollitiæ proxima, deliciis affluens: hinc
discede, ni facias, de salute tua conclamatum est
Quid enim gloriosius excogitari à Te unquam po-
test? quàm in medio voluptatum quarumcunque
æstu illæsas atque intactas conservare nives castimo-
niæ? quid præclariùs, quàm inter frequentissimas
Veneres non ullò cupidinis telò sauciari? quid pro-
digio deniq; similius, quam nullo tot Syrenum ad
innocentiæ scopulos invitantium cantu per impru-
dentiam fascinari? quanquam cui mirum hoc, cui
insolitum videatur? nonne omnem curam laboremq;
in eo collocandum esse putasti, ut castitati foven-
dæ tutissimum perfugium suaviter incoleres. Quam-
obrem vitam transigendam in Sacrarum Deo Virgi-
num Canobio reperisti, quæ desideriorum optatissi-
mam anchorum, omnibus propemodum rectege-
stis amplissimam sedem fartam tectumque Tibi ape-
rit. Bene est; nec sanè pulcherrimam expectati-
onem fefellit eventus. Huc Te vocatam divinitus
Virgo existima, hinc spretis humanarum rerum ille
cebris Cælitum multò jucundissimò gaudiò perfru-
eris, cujus odor profusus non tam ad præsentium
sensum, quam ad totius posteritatis memoriam dima-
nabit. O spectaculum Deo Cælitibusque dignissimum!
Occurrebat enim MAGDALENA animò tuendæ in
per-

perpetuum Religionis, qua virtutis maturitate puel-
lula! quo sui contemptu, quam eximia erga eandem
charitate! sed hæc facta MAGDALENÆ mentio su-
bito pietatis sensu commovit animos, & voces pene
omnium interclusit. Quem enim non moveat tenel-
lam Virginem tantò religiosæ vitæ desiderio æstu-
asse? Quodsi namq; cæ laudes, quæ in aliqua Fami-
lia floruerunt, naturæ quodam ductu quæri maxime
ab eis solent, qui ejusdem stirpis sunt & sedulo in-
flaurari! poterat MAGDALENA meminisse sui, co-
gitare, qua in Familia nata esset, quin obversarentur
ante oculos Majorum imagines, inclytum genus, cæ-
terique omnes virtute Clarissimi, qui non fasces
ostentarent ejusdem stirpis, ac virtutis participi, qui
rerum magnificentiam commemorarent, Eamque ad
referendam lis, à quibus prognata erat parem laudis
amplitudinem excitarent? Non est profecto, non ea
Divæ MAGDALENÆ conditio; ut alienas virtutes
videat, hospes sit ac peregrina in suis: id Illi pecu-
liare fuit, idemq; proprium excelsi animi consum-
mataque virtutis, in ipsa rectefactorum copia nihil
sibi sumere, obterere cupiditates rerum omnes, &
ita modum tenere animi, ut dignum amplissimo gene-
re, dignum Majoribus suis, dignum denique nomi-
nis sui immortalis gloria semper moliatur feliciterq;
agat. Quæ quum faciat, etiam si nunquam emergat
ad hominum lucem, amplissimum tamen locum di-
gnitatis tenet. Etenim si oblita Illa sui fuit, vos
Religiosissimi Carmeli Ordines meministis, Recor-
damini enim, quæso, diem illum, qui Vobis immor-
tali.

talitatem certè adtulit, quum conspirantibùs Cæle-
stis Luminis suffragiis, **MAGDALENAM** in ve-
strum Carissimum sinum excepistis? Quàm repenti-
num gaudiùm animos omnium occupavit? Quanta
omnium gratulatio facta est; qui motus! quam ef-
fusa sedibùs suis populi frequentia conflueret ad
Virginum Canobium, ut **MAGDALENÆ** jucundis-
simo adspectu frueretur. Quam ita adspectabant, la-
crymantes gaudiò, ita Illam faustis prosequerentur
omnibùs ut Vobis illa multitudo plauderet, vobis
gratias immortales ageret **MAGDALENA**; quod
tranquillè beatèque vitam religiosam in perpetua
constantia agenda caperit.

Quodsi gradu quasi facto aliam ducere velimus
lineam, nostramque **MAGDALENAM** in sectandis
Domini vestigiis Constantissimam, ad sui Exemplar-
is formam exprimere, quem nunquam exitum inveni-
et Oratio? Neque enim id casu aliquo factum cre-
diderim; ut post confecta prima spatia atatis, ad
arctiorem Christi servitutem convolans, Beatissimæ
ac Gloriosissimæ de Carmelo Virginis Familiæ no-
men **MAGDALENA** adsciverit. Quippe Illam ad be-
atiorem hoc seculo sortem, atque ad splendidiorum
omni Regno famulatum Divina Vox evocaverat.
Quamquam & ipsa incunubula festinatæ gratiæ Cæle-
stis insignibùs Nobilissimam Illam fore Christi An-
cillam non obscurè portenderant; cum sese in Ju-
fante proderet mirus in Crucem amor, quam scilicet
accedentibùs cum atate viribùs toto corde ample-
cteretur. Ne enim demitteret unquam constantissimæ
tense

teseram virtutis, oculis in Deum semper intentâ
quod Regius optabat Psalter, non modò sedulita-
tem Ancillæ imitata, cujus oculi videantur esse in
manibus Dominae suæ, verùm etiam æquavit felici-
terque vicit. Cùm sacrò illò saluberrimòque signò
lactens adhuc se sponte muniret, nihil magis gesti-
ens, quàm ut expeditis à Nutrice brachiolîs, semel
iterum, sapius Crucem efformaret, quæ nempe Ip-
sam lustrali fonte à Dæmonis captivitate jam vin-
dicatam Christo arctiùs adjungeret.

Quid enim agebas Infans Beatissima! quid tua
illa manus augurabatur? tam sape, tam præter or-
dinem naturæ, ætate tam tenera, & Quæ Mysteria
Crucis ignoraret, hanc tamen unam Christiano ritu
& more conformans? Nimirum jam inde Te Christo
mancipabas, jam inde affigi cum Christo in Cruce
cupiebas, jam inde nihil Tibi erat optatius in vo-
tis: quàm ut Veram Te Constantemque Sponsam Cæ-
lestis Sponsi probares. Quàm enim illustra in Cu-
nis rudimenta inita cum Christo servitutis capisti,
perque omnis ætatis gradus ad extremam usque
senectutem perfecisti atque complesti, ut non alia
stipendia, nisi labores & cruces, nec mercedem ali-
am, nisi Deum Tibi proposueris, majoribusque in
dies incrementis aucta, sanctitatis cursum verè con-
summaveris, fidemque servaveris. Nullis namque il-
lecebris, quibus austerior etiam virtus tentari solet,
à sectandis Domini tui vestigiis avocata, aut minus
alacris facta fueris.

Non Te blandimenta naturæ, non æqualium in
adole.

adoleſcentia liberior conſuetudo, non quæ ad fran-
gendos Adoleſcentûm animos, tam ſæpe valet muli-
ebris forma, ſuis præſertim inſtructa dolis, non in
reliqua atate propoſiti metus, non minæ, non verbe-
ra deviam unquam, aut aberrantem à Chriſti ſervi-
tute ad mundi libertatem abegerant. Ecquis unquam
Ejus Pietatem vel tantisper deviam deprehendit, nec
ſatis ſibi in tota vitæ actione conſtantem? Ea certè
vitæ norma, par ſibi ſemper, ac nunquam aberrans,
perpetuus ille, atque immobilis Sanctorum operum
tenor, ad extremam uſque ſenectutem firma con-
ſtantique lege perductus; exacta illa, ac minutatim
conciſa partitiſſima temporis, cujus partem prece, piſſi-
ſſimæque aliis exercitationibus, partem ſacrorum librorum
lectione tranſigebat, partem adeuntibus vel rerum
tractationi, modèſtæve relaxationi dabat; hæc in-
quam tota quanta eſt, quam ſibi indixerat, vitæ in-
ſtitutio; quamque à ſe ipſa ſeveriùs exigebat, eam
virtutis indolem indicant, quæ non varia eſſet, lu-
brica, inconfans, atque multicolor, quod virtutis
fucata vitium eſt, ſed firmo ſolidoque operum ne-
xu, inconcuſſa, ſtabilis, ac perfeverans, tandem ut
Ambroſius agebat defixis altè radicibus nitens. Quod
enim verum & ſincerum (ut Romani Oratoris ver-
bis utar) alta radice fundatur. Utrumque tamen va-
lidis hiſcè ſuffulta firmamentis, nutaſſet ſine dubio
Conſtantia **MAGDALENÆ**, tot externis adverſæ
fortunaſ aſultibus, tot inſuper intimis perturbati-
onum procellis agitata, niſi fortunâ & naturâ ma-
jor utrique imperaſſet. Quamobrem ad hoc animi
ſupre-

supremum imperium sibi, suisque motibus moderan-
 tis, quod teste Pelusiota, omnium maximum, atque
 præcipuum censendum est, duce Pietate conscendit,
 quodque mirandum magis: ad eum gradum pervenit
 humili Deo obsequentis animi sensu, Ipsique, quæ-
 cunque haberet charissima, nullo discrimine devo-
 ventis. Redeant jam Auditores, in mentem, quæ
 hætenus audistis; pronumque erit assequi victricis
 illius Constantiæ indolem, deque omnium, impetu
 affectuum, ac ipsa etiam natura gloriosè triumphan-
 tis. Quæ omnia ut paucis complectar. statuite Vo-
 bis Auditores & omnium complexione virtutum, &
 jugi Duinarum commentationum studio, & assidua
 Verbi Divini legendi audiendique cura ita à Vir-
 gine actam vitam clarissimè; ut semper à natu Domi-
 ni sui penderet, Ejus semper voluntatem expleret,
 Ejus sequeretur exempla. Quam enim multos ex o-
 mni genere hominum congregabat ingens Ejus in
 Religione constantia illius instar sagenæ, cui simi-
 le dictum est Regnum Cælorum! Testis Sacrarum
 Virginum universus Cætus qui zelum ardentissimum
 MAGDALENÆ diutiùs expertus, nullius ætatis,
 aut conditionis homines ab Ea præteritos vidit. Te-
 stis Catharina Senensis, Cujus Nomen in Baptismo
 fortita, tum chara fuit imitatione sanctitatis, tum in
 evellendis vitiorum, errorumque stirpibus strenua
 ac fidelis adiutrix. Testis Noviciarum Puellarum
 Conventus, quem diligenter feliciterque aded coluit,
 ut celerior nusquam aut uberior fructus proveniret.
 Universa testis Patria, quæ optimis, sanctissimisque
 mori

moribûs ad pietatem & cultum DEI, omnemque pietatem incitantibûs, quæ pluribûs Sacrarum Virginum Asceteriis ab Ea invisîs: quæ multîs Matronis à seculi pompa, ac ornatûs vanitate per Ipsam revocatîs edocta, amplissima spolia ex faucibus immanissimi hostis eripere & nunquam, nisi gloriosas & insignes victorias **MAGDALENAM** reportare agnovit, Jam verò testis hæc ipsa Carmeli Perantiquæ Observantiæ Familia, quæ ab Ipsa & pietatis incrementa, & religiosæ disciplinæ tenacitatem, & charitatis in proximos clarissimum exemplum obtinuit, & quæ quamdiu erit, tum domesticis Eius vigeat exemplis, tum ad religiosæ vitæ genus Ejusdem constantiâ inflammabitur. De Ipsa loquantur sui Ordinis Præfeturæ summa cum laude ab Ea exercitæ: Loquantur dignitates una omnium consensione pluries Ipsi oblata, pluriesque ab Ipsa firmissimè recusatæ. Loquantur & Munus Magistræ Novitiarum, in quo maximâ usa est prudentiâ, & frequentissima undique hominum confluentium obsequia sibi impertita, ab Ea studiosissimè declinata, & dicent: tantâ semper **MAGDALENAM** in omnibus religiosis institutis servandis probagandisque constantiâ floruisse; ut abjectissima quæque Communitatis munia Ipsa prima obiret. Quodque omnino tacendum non est, Ipsa eadem, Quæ magnum in malignos spiritus exercebat imperium, Quæ orando Cælesti luce fulgebat, & extasi rapièbatur in DEUM; Quæ pluries Christi Domini humanitatem adspexerat; Quæ Deiparæ, Cujus quidem cultum impensè coluit ac promovit.

fami

familiarissima erat, Quæ cum beatis Spiritibus sere-
re colloquia promeruerat, ita tamen demissè de se
sentiebat; ut se mundi probrum, ac scelestam pec-
catricem vocitaret. Quodsi collibeat vobis spectare,
quàm virilè animò, apertoque Marte sub Vexillo
Christi **MAGDALENA** constanter militaverit? sistite
in medio Vestrùm Ejus Patrem carissimum, omniumq:
saluti infensissimum hostem. En Cortonâ Redux Geni-
tor, nullum non lapidem movet; ut Filiam sibi dile-
ctissimam à Religioso instituto divellat, inque partes
suas pertrahat. Filia (inquit Pater) unicum vitæ
meæ provectioris Solatium! Nobilissimæ Familiæ
amplissimum decus futurum! gaudium & Corona vo-
torum meorum! eccur me Matremque tuam tam ino-
pinatè deseris? eccur spem nostram de Te præcon-
ceptam in casum abire finis? Sponsique tui studi-
osissimi annulò devinciri recusas? Quo animo tunc
fuisse **MAGDALENAM** putatis? Hîs Parentis blan-
ditiis; his evisceratis obsecrationibûs emollita,
Claustum an deserit? Vela Vexilli Christi an con-
trahit? minimè: toto Cælo obtestatur se, malle poti-
ùs morte deleri, quàm intaminatum Virginitatis flo-
rem decerpi, suamque vel in minimo Constantiam
infringi. O eximium tranquillè beatequè vivendi stu-
dium! quo **MAGDALENA** nil putavit sibi esse
optatius, quo ætas hæc nostra nihil videt illustri-
us, quodque tota retroacta posteritas admirabitur.
Suspexit partam hanc à Virgine gloriosè victoriam
conjuratus in perniciem animarum hostis & furibun-
dus insanit, viamque **MAGDALENÆ** religiosam

præcidendam & laqueis irretinendam contendit;
Quippe rectitudinem religiosæ semitæ, qua Virgo
constanter gradiebatur, amplissimam esse æternæ da-
mnationis viam dicitur, religiosam vestem ultro
despiciendam, seculum repetendum, portum salutis
sue remittendum calidissime persuadet. O Dii Im-
mortales! (collibet enim Tullii verbis de tam
luctuoso conflictu conqueri) o Dii, inquam: Immor-
tales, Vos hæc intueri cupio; en inferorum furia
vestra sacra violat, Vestrum Numen contaminat, dum
MAGDALENAM præcutis vecordiae suæ jaculis
vehementius impetit. Quid hic consilii in tam fu-
nestissimo rerum eventu, Virgini reliquum fuerit?
En certa pati, inscia vinci **MAGDALENA** hæc sin-
gula patienter excipit, fortiter sustinet, hoc scelus,
hunc furorem omni collecta vi impavidè retundit,
fugat, inque densissimas tartari sedes præcipitat.
Quis vester oro, de tam illustri victoria sensus est?
Auditores, Vos haud dubiè percellit heroici Illi-
us Animi excelitas, cui diuturna licet ægritudine
attrito, ac fermè fatiscenti tantum virium fuit; ut
geminis potentissimis hostibus, amor videlicet Pa-
rentis sui, ac dæmoni reluctaret intrepida, palmam-
que de iis eximiam reportaret. Oppugnabat uter-
que virtutem, uterque favebat naturæ, tuebatur a-
mor jura sanguinis, acerbiter religiosæ vitæ dæ-
mon accusabat. Exaggerabat amor violentiam dolo-
ris, ut discessum Filiae conquereretur, Utebatur vi-
cissim Dæmon illecebris amoris, ut reditum svade-
ret. Inter utrumque hostem media imperiosa Pie-
tatis

ratis Heroïna, pro victima. pro Ancilla se gessit;
Matrem oblita. Amoris blandimenta & doloris ge-
mitus: illius, quod causas inanes obtenderet; hu-
jus, quod muliebriter ejularet, æquè contempsit, ac
supremam Sacrificio manum imposuit. O animum se
ipso majorem! o Religionem! o constantiam singula-
rem! Verum ecquid miramur? Jam pridem ejusmodi
victoriis assueverat. Virtutem usû firmatam, vel in
ipso mortis confinio vividam esse ac vegetam com-
pertum est. Non amorem modò Matris suæ insidias-
que infensissimi spiritûs, sed alium quoque hostem
frangere debuit, eò infestiorè molestiorèque, quò
magis domesticum naturæ, & nunquam à bello ces-
santem. Amorem scilicet sui, studium vitæ, valetu-
dinis virium tuendarum. Atque hîc enimverò, si
per tempus liceret, malorum iliadem recenserem, at-
que eorum præcipuè, quibûs in acerbissima ægritu-
dine supra annum excita fuit: ac inter alia longa-
nimitatem, patientiam, demissionem teneræ sensus pi-
etatis effecerem, quibûs plures continenter horas sva-
vissimè & ardentissimè Deum alloquendo transigebat,
quin vel contentionis laborem Ipsa sentiret, vel
temporis fugam. Atque hinc Animi illius rebur-
firmitatemque conjicite, quantum sit reputantes, di-
uturnò affectæ, fractæque senectutis morbô vel po-
tius supplicio cruciari, lento mortis genere interire,
quotidie rursùm vivere, rursùm mori, vitam in sin-
gula momenta deficientem, mortem verò semper im-
minentem aspicere, fatalemque ictum eò crudeliùs,
quò mitiùs intentatum?

Unum superest **MAGDALENA** argumentum invictæ
Constantiæ tuæ? Num eandē tot calamitatum **V**icttricem
animi firmitatē in supremo vitæ discrimine præstitisti?
At non eandem, sed majorem enim verò, sed maxi-
mam: supra quam dici possit, exhibuit. Adeò ut ne-
mo (tua hîc testor Magnanima Virgo oracula po-
tius quàm verba) ut nemo ex veteri **Philosophiæ**
Sectatoribus, tam magnificē contemptum mortis de-
cantaverit in Scholis, quàm **I**lla fortiter in arena præ-
tulit. Cùm namque in sinu optatissimæ pacis dies
felicissimos duceret, morbo corripitur, qui diem **I**l-
li supremum denuntiat. Qua serenitate ac tranquil-
litate fatale nuntium, quò vitā excedere jubebatur,
exceptit? Quo imperterritæ mentis, ac vultus habitu
mortem foribus incubantem non paucos dies susti-
nuit? Qua pietatis Constantia Divinis rebus, sibi que
immortalitatem comparandæ animum intendit? Qua
providentiâ & curâ felicitati suæ perpetuæ consuluit?
Adeò ut viribus integerrima, vel propediem mori-
tura videretur, Quid quòd eos, qui tanto vel dolo-
ris vel constantiæ spectaculo aderant, cùm à lacry-
mis temperare non possent, una quæ lugebatur **MA-**
GDALENA solari lugentes nitebatur: quin vel ipsos
redarguens: *Itane* (inquit) *me immortalem credidistis?*
O voces, quæ immortalitatis immemores, admone-
rent, immortalī laudi consecrandas?

Prodeat hic Alexander, qui acceptum vulnus
mortalitatis suæ argumentum interpretanti **Philoso-**
pho ita succensuit; ut reum mortis damnaverit. Hic
cine

cine magnus ille, quo adeò jaſtabunda ſuperbit An-
tiquitas? Non ego illum Heroibus adnumerem, qui
fortunâ ſuperbiat, ſed qui vulgus hominum virtute
transcendat Hæcine tandem magna virtus, intantum
effeſſi felicitate; ut tibi immortalis videre? Intan-
tum vinci calamitate, ut mortalitati tuæ irasſcare.
Quàm verè magna adſis **MAGDALENA!** Quæ mor-
talitatis Tuæ menor ac patiens, immortalitatem Tibi
in terris non pateris aut arroganter tribui, aut a-
manter optari. Hæc tandem vera, hæc magna, hæc
maxima virtus, ac Tua **MAGDALENA;** quòd a ne-
utra viſta fortuna, imò utrius glorioſa Viſtrix, alte-
rius illecebras excelſitate animi ſupergreſſa, ne Tibi
præſſet, evaſiſti, alterius odia conſtantiâ animi ſu-
perans, ut tibi ſuccumberet coegisti. Adeo ut in
utraque ſuperanda Heroinam Te undequaque Ma-
ximam comprobaveris. En Tibi victoriam, quæ tuis
jam pridem addiſta Vexillis, Tuis oppignorata ſti-
pendiis, Tibi; mancipata videbatur; en deficientem,
rebellantem ad barathrum fugientem intuere. At
quemadmodum vidit? Non ſecus; ac obſequentem
viderat. Eodem vultu nuncia adverſitatum ac pri-
ùs victoriarum excepiſti; Eadem animi tranquillita-
te in ſæviſſimæ iſtius tempeſtatis æſtu fuerat; invi-
ſtò ſcilicet animò cum adverſa fortuna ſibi luſtan-
dum putavit, ac dubiij locum fecit, glorioſior ne vi-
cerit, an vinceretur? Maſte hac virtutis; gloriâ He-
roina Præſtantiſſima, atque eadem conſtantiâ perfer,
ſæviùs adverſantem fortunam; ſeu potiùs Providen-
tiam Numinis, virtutes tuas exercentem ſeveriùs,
glorioſiùs efferentem.

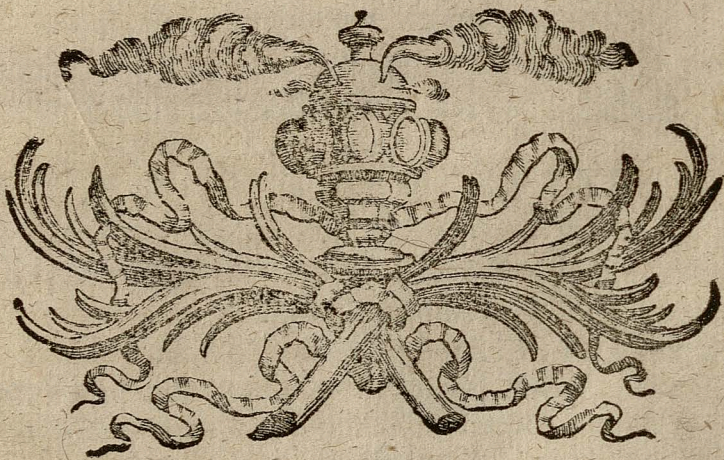
Rem

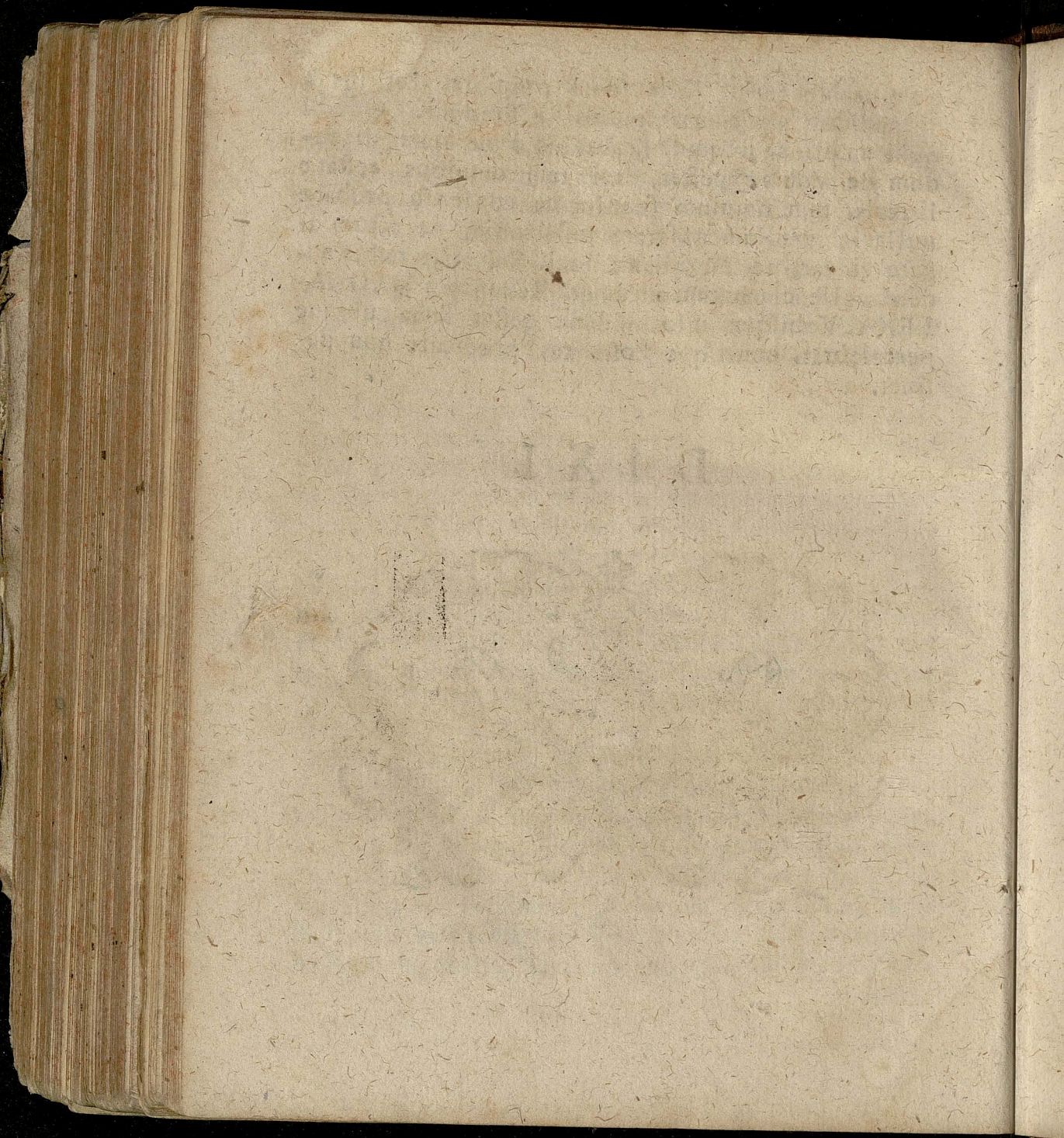
Rem paucis conficio, Auditores, vicit **MAGDALENA** hostem illum infensissimum, salutis suae nefarium scelus minitantem, antequam pugnaret, debellavitque aspectu, quem vix crederes cruento bello celsurum: itaque quod jam dictum de Caesare de Ea merito dici potest: Venit, Vidit, vicit. O laetissimum triumphis spectaculum! O rem aequè auditu admirabilem, atque visu praeclaram! O constantiam invictam aeternae cumulataeque tranquillitatis nuntium!

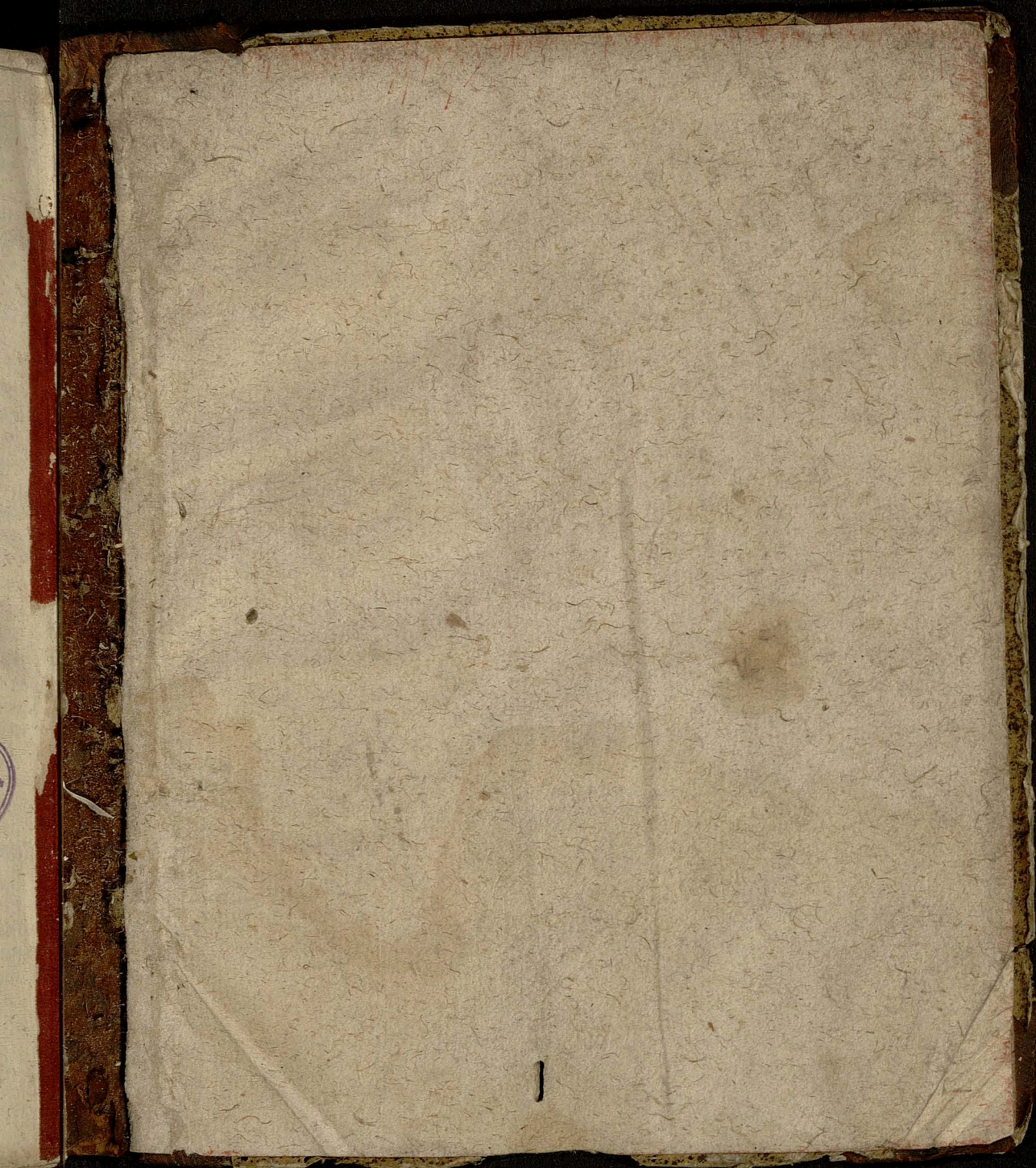
Quae cum ita sint, gratulor Tibi Virgo Divinissima tam gloriosi certaminis emeritam Coronam, quae tuam in statu vitae religiosae eligendo prudentiam, in eoque tranquille beatèque retinendo constantiam redimivit. **X** Gratulor Perantiquo ac Celeberrimo Carmeli Ordini, immortalem è rebus Vestris praeclare gestis, **MAGDALENÆ** accessisse gloriam. Vestrae enim sublimi doctrinae, Vestraeque morum sanctitati, acceptum referre debet **MAGDALENA**; quod ad tam sublime honoris culmen fuerit evecta; Vobis profecto, Vestraeque virtuti imputandum esse credit, quod in publico confesso vestro, imo toto propemodum Orbe spectante, Nomen Ejus ad serae posteritatis perennem recordationem evolaverit. Vos enim honores, gloriam, potentiam contemnentes, pleno gradu ad veram sapientiam contenditis, eamque cum Divino illo virtutum omnium choro assequuti, Caelestes, ut sic dicam; primorum saeculorum, Viri Religiosi resplendetis! Vos maxima illa nascentis Religionis nostrae Lumina quaquaversum eminetis
quae

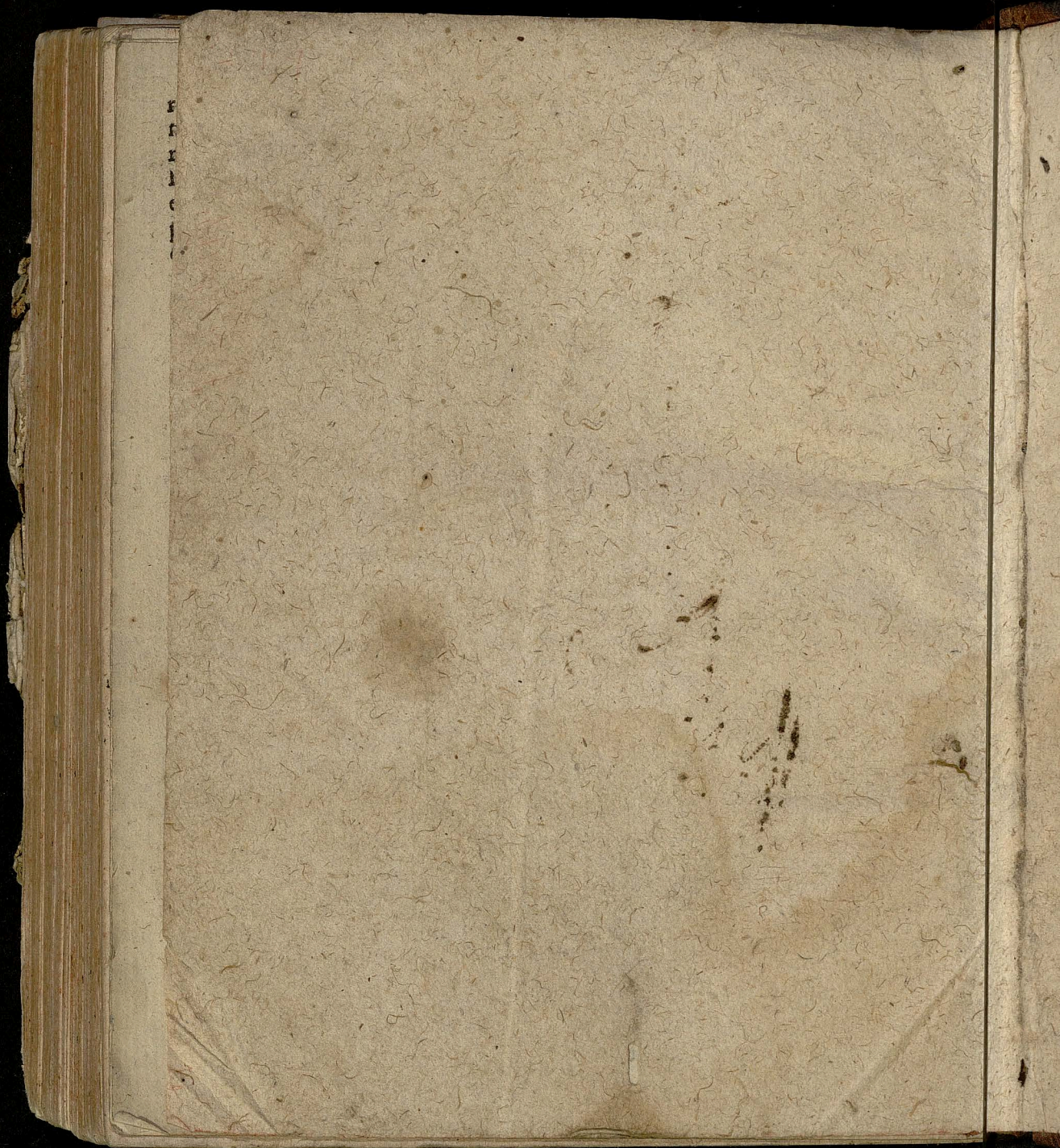
74
quæ utpote totius lucis fonti propiora, lætitiùs &
splendidiùs sanctitatis radios effundunt. Quod si
quid amplius, si quid sublimius à me quis dicen-
dum de Vobis expectet, rei tam omnibus testatæ
litteris, tam omnium sæculorum consensu probatæ
nulla in medium adferam testimonia; ne actum a-
gere videar, ne meridianæ luci, Solisquæ radiis ad-
dere velle claritatem autumer. Res enim à MAGDA-
LENA, Vobisque gloriosissimè gestas fama ubique
percelebrat, omnisque Posteritas prædicare non de-
sinet.

D I X I.

D N° 367880

KSIEGARNIA
ANTYKWARIAT

D N° 367880

Biblioteka Jagiellońska

stdr0026255

Pierwsze

24 g

60

zakonie